

Can Mainou

Fogars de la Selva

Ubicació

Lloc/Adreça: Polígon 12 Parcel·la 67
Emplaçament Veïnat de la Vall de Ramió
Alçada: 92

Coordenades:

Latitud: 41.71966
Longitud: 2.61573
UTM Est (X): 468036
UTM Nord (Y): 4618722

Classificació

Número de fitxa 08082 - 160
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVI-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: Nivell 3 del Catàleg de Béns Protegits.
Data aprovació: dc., 31/10/2012 - 12:00
Número inventari Sí (IPA)
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 001415200DG61H0001WD
Fitxes associades:
[Rellotge de sol de Can Mainou](#)
[La cambra misteriosa](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart

Descripció

Can Mainou és una casa pairal situada en el vessant hidrogràfic dret de la riera de Ramió, entre Ca l'Hivern i Can Molera, en un punt elevat, aprofitant la roca granítica com a fonamentació alhora que queda protegida de les crescudes de la riera. El seu aspecte actual és fruit d'un seguit de reformes promogudes pel seu propietari durant la segona meitat del segle XX. L'edifici principal és de planta rectangular, de dues crugies, amb la coberta a doble vessant, de teula àrab i el carener perpendicular a la façana principal, orientada al sud. Té planta baixa, pis i golfes que aprofiten l'alçada màxima del sota cobert. La façana principal consta d'un portal emmarcat per carreus de pedra i llinda monolítica, motllurada amb la data gravada del 9 de novembre de 1659.

Al damunt destaca una finestra amb arc conopial i trevolat horitzontal (en nombre de tres) amb dues rodes solars i espitllera inferior. A mà dreta hi ha una segona finestra, de la qual només es conserven varies pedres dels muntants. Amb la restauració s'alçà una mica més col·locant una llinda feta de maó. A mà esquerra de la finestra d'arc conopial destaca un finestral amb ampit i barana arranada de ferro. Els muntants no conserven tots els carreus, tot i que aquesta obertura és fruit d'alguna reforma realitzada entre finals del segle XVIII i primera meitat del segle XIX. Entre aquestes dues obertures hi ha un rellotge de sol, realitzat pedra artificial i enganxat damunt de la façana també durant les obres de restauració. Dessota el carener hi ha dues obertures modernes simètriques emmarcades amb rajol i maó. Adossat a la façana de ponent hi ha un petit cobert amb el teulat a un sol vessant, de teula àrab. Mentre que a la façana de llevant n'hi ha un altra que sembla correspondre amb el forn de pa.

La façana de ponent ha respectat les obertures de la planta pis, amb algunes intervencions en les de la planta baixa i una obertura d'accés a la planta baixa.

L'estructura constructiva és el tradicional, entre crugies amb parets de càrrega i cobriments de bigam o de volta. Els elements constructius i els diferents paraments estan relacionats amb la matèria primera obtinguda de l'entorn del mas, que potencien d'una manera destacable la relació entre la casa i la terra (terra, la pedra, la sorra, l'aigua, la calç, la fusta). L'arrebossat de les façanes es va fer saltar, es rejuntà la pedra i es deixà vista.

Observacions:

En el subsòl de la planta baixa, hi ha el que sembla una fresquera. Té una petita obertura que dona a la part forana del darrera de la casa. Actualment s'hi accedeix a través d'una escaleta construïda durant les obres de restauració. El sostre està fet amb volta de maó disposada a plec de sardinell, en el qual hi ha encastades, tres anelles i quatre ganxos de ferro. Amb la restauració de l'edifici, el terra original (tenia diverses regates que coincidien en arribar a un orifici de la paret que comunicava cap a l'exterior de la casa) es va cobrir amb un enrajolat.

Història

La referència més antiga és la del fogatge de Ramió de l'any 1497.

En un capbreu de 1505, publicat a la història del Mas Caselles d'Hortsavinyà, consta que aquesta propietat tenia unes terres de cent jornals, situades al lloc dit de l'Esquera, indivís amb l'hereu del Mas Mainou.

En el llibre d'òbits de l'any 1627 es deixa anotat l'enterrament en el fossar de Ramió de Joan Maynou, fadrí.

L'any 1643 mor Andreu Maynou, d'una caiguda d'un arbre.

L'any 1662, Margarida, vídua de Tomàs Font, morí en el Mas Maynou.

L'any 1690 es bateja Josep, fill de Jacint Bosch i de Teresa, probablement masovers treballadors del Mas Maynou.

L'any 1733 mor l'hereu del mas, Jaume Mainou Casesvelles, fill de Jaume Mainou i de Maria Anna Casesvelles. La seva esposa, Maria Hivern, testa l'any 1737 a favor de la seva filla, Teresa Mainou i Hivern (aquesta darrera estava maridada amb Francesc Jalmar. L'any 1724 se'ls havia mort un nen, que fou enterrat en el "vas del Mas Maynou").

Quan la mare mor, l'any 1760, la propietat passà al següent fill, Andreu Jalmar i Mainou. En el funeral de la mare havien de ser-hi presents onze sacerdots. Però degut a una torderada, només pogueren assistir-hi dos.

Andreu Jalmar i Mainou es casa amb Margarida Vilar. La parella tindrà l'any 1756 un fill anomenat Francesc i l'any 1760 un segon fill, anomenat Jeroni que serà el futur hereu.

Jeroni Jalmar Vilar es marida amb Cecília Oller, que tindran com a mínim tres fills, Josep (†1857), Maria (1795) i Manel (1797), dels quals l'hereu serà en Josep.

Quan Josep Jalmar Oller mor, el succeeix el seu hereu Andreu Jalmar i Serrat. Aquest estava casat amb Francesca Ramilans i Mas, i tingueren quatre fills (Manuel, Pau, Dolors i Trinitat).

Novament, a la mort de Josep Jalmar Oller, pren possessió del mas el seu fill i hereu, Manuel, que estava casat amb Maria Gili i Gibert. Aquest matrimoni però, no tingué descendència i l'any 1946 testaren a favor de la seva neboda, Sara Costa i Jalmar, natural de Ca l'Espasí de Breda. Després, l'any 1965, la finca fou venuda.

Els masovers registrats des de principis del segle XIX són, Josep Torrelles i Dolors Arenas i Clopés (entre 1818 i 1932); Eusebi Cortina Vilà i Josepa Caminals Magent i el seu fill Joan (entre 1945 i finals dels anys seixanta) que es casà amb Carme Pasqual, tot i que varen morir molt joves.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE FOGARS DE LA SELVA (2012). Catàleg de Béns Protegits; dins *Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Fogars de la Selva*.

AJUNTAMENT DE FOGARS DE LA SELVA (2012). Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable; dins *Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Fogars de la Selva*.

FUGAROLAS i MASÓ, Jaume i VILÀ i CAMPS, Josep (2007). *Fogars de La selva, temps ha*. Fogars de La Selva: Edició dels autors.

